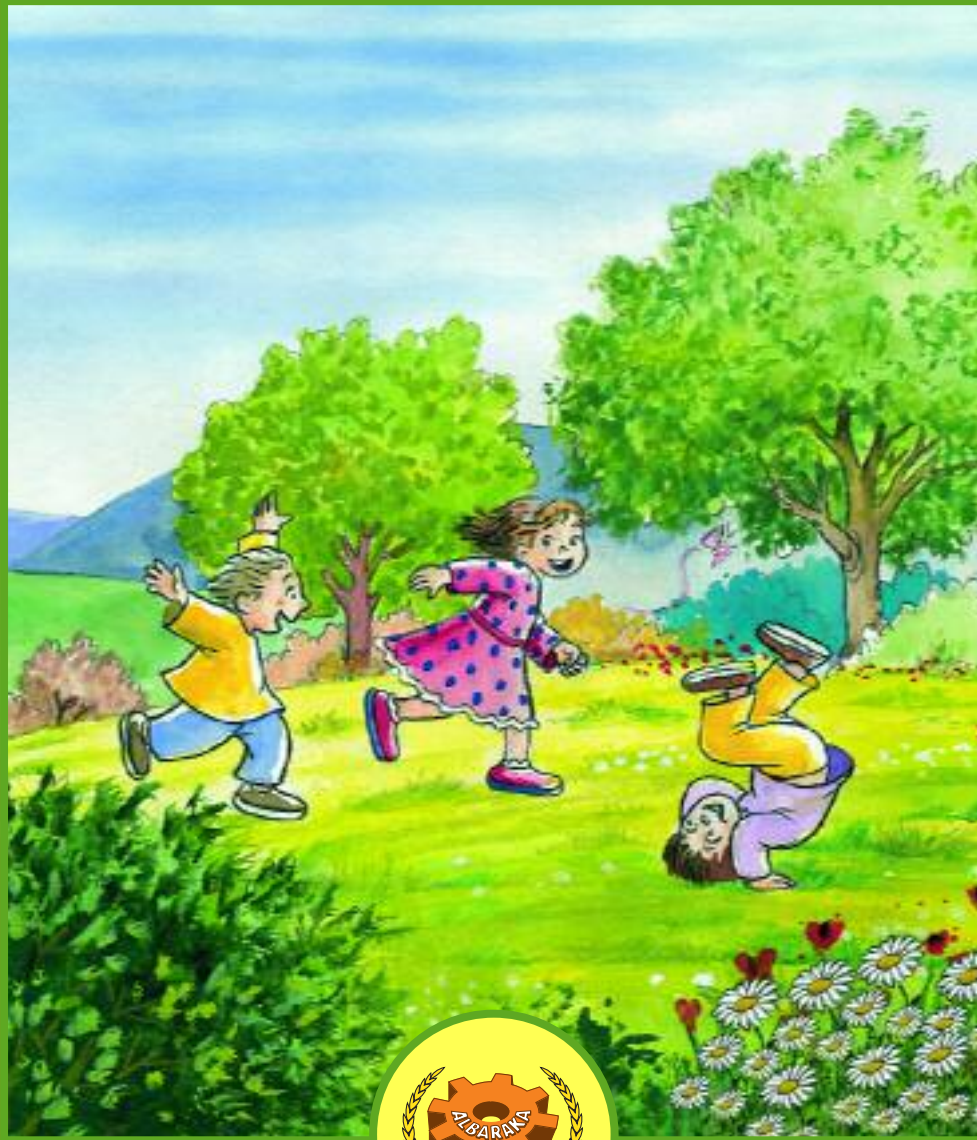

PAPATYA VE BARİS

Ahmet Mercan

ALBARAKA TÜRK

ÇOCUK YAYINLARI

ALBARAKA TÜRK YAYINLARI: 23

ÇOCUK KİTAPLARI: 12

Hazırlayan : Ahmet Mercan
Resimleyen : İsmail Özen
Kapak : Ekrem Şahin
Dizgi/Mizanpaj : Zübeyir ifti
Baskı/Cilt : Esen Ofset

© Bütün yayın hakları ALBARAKA TÜRK'e aittir.

ALBARAKA TÜRK ÖZEL FİNANS KURUMU A.Ş.
Büyükdere Cad. No: 78 34394 Mecidiyeköy/İSTANBUL
Tel: (0.212) 274 99 00 Faks: (0.212) 272 44 70

İstanbul, Haziran 2005

PAPATYA VE BARIŞ

Her mevsim güzeldir. Ama bahar başka. Onu herkes çok sever. Nasıl sevmesin, o gelince dünyanın rengi değişir. Yemyeşil halı döşenir her taraf. Ağaç dalları şenlenir yapraklarla.

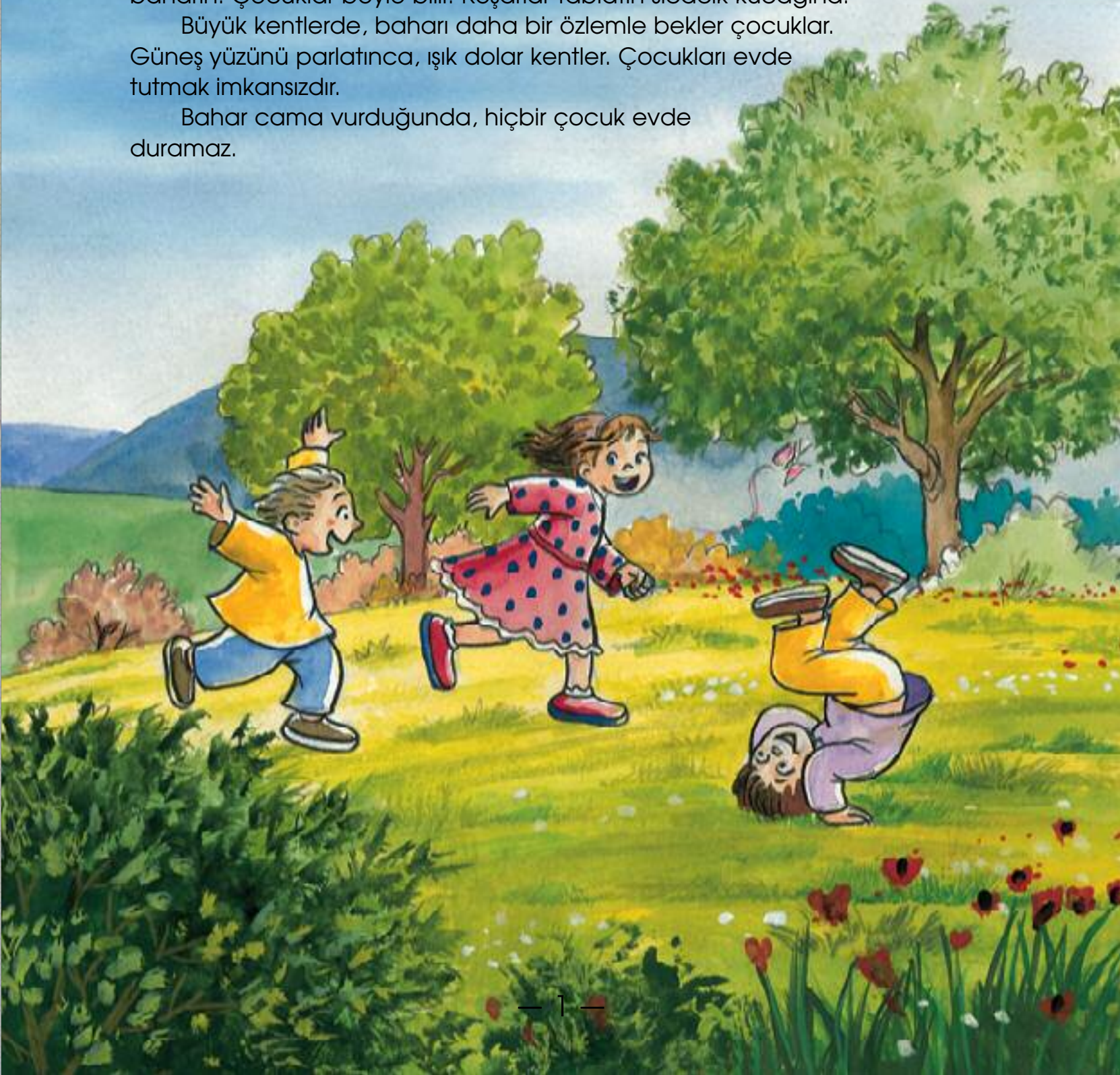
Rüzgar hafifçe eser, yapraklar kırırdar. Ağaç sevinçle ve güvenle etrafına bakar. Bayramlıklarını giymiş çocuk gibi ıslıl ıslıldır tabiat.

Bahar gelince, uyuyan ne kadar canlı varsa uyanır. Hava ısınınca evler boşalır. Çocuklar, kendilerini çağıran, yeşil çimenlere koşar.

Bahar, dünyayı mutlu eden bir müjde gibidir. Her günü bayramdır baharın. Çocuklar böyle bilir. Koşarlar tabiatın sıcacık kucasına.

Büyük kentlerde, baharı daha bir özlemle bekler çocuklar. Güneş yüzünü parlatınca, ışık dolar kentler. Çocukları evde tutmak imkansızdır.

Bahar cama vurduğunda, hiçbir çocuk evde duramaz.

Kışın soğuk günlerinde çocukları özleyen parklar şenlenir. Kaydıraktan kayanlar, salıncakta sallananlar... Koştura koştura oynar çocuklar. Çocukluklarında boşluk kalmasın diye oynarlar. Baharın değerini en iyi çocuklar bilir.

Büyükler de onlardan geri kalmaz. Çocuklar gibi, koşup kaydıraktan kaymak isterler. Ama yapamazlar. Çocuklardan çekinirler. Kenarda oturur oynayan çocukları seyrederler. Rengarenk elbiseleriyle, parkı dolduran çocukları izlerken, kendi çocukluklarına dönerler. İzledikçe dinlenirler.

Zeynep'in babası da bunlardan biridir. Parkta çocukları izlemeye bayılır. İşten yorgun dönse bile, Zeynep'i alır, parka koşar. Park, Zeynep'in babası için, gökyüzü ile yeryüzünün buluştuğu yerdir. Baharın, çocukları sevmek için kucagina aldığı yerdir park.

Zeynep ikinci sınıfta okuyan sevimli bir öğrenci. Yaramazlıkları, her çocuk kadar, belki biraz fazla.

Zeynep'in babasının isminin Salih olduğunu söylemedik mi? Salih, çocukları, baharı, kitapları çok sever. Yağmuru da çok sever. Gökyüzü ile yeryüzünün barış şarkısı der yağmura. Aslında gökyüzü ile yeryüzünün hiç savaşmadığını bilir.

Çünkü savaşmak için sebepleri yok. Savaşsalar bahar olmaz. Çimenler yeşermez. Renk renk çiçekler yetişmez. Ağaçlar meyve vermez. Niye savaşsınlar, her biri görevini biliyor. Hepsi birbiriyle yardımlaşıyor.

Bahar yaz'a hazırlık yapıyor. Yaz, yetişen ürünleri teslim ediyor sonbahara. Sonbahar, tarlalar ve ağaçlar kışın dinlensin diye yiyecekleri depoluyor ambara. Elele verip mevsimler, barış içinde, insanlara her türlü hizmeti veriyorlar.

Kimi zaman da ikaz ediyorlar. Şiddeti fırtına ile, sel ile, insanları barış içinde yaşamaları için, küçük uyarılar yapıyorlar.

Sanki insanlara, "Bak biz de sizin gibi savaşmış olsak, ne hale gelir dünya" diyorlar.

Zeynep'in babası Salih, parkta bunları düşünürken, çocukları dikkatle izler.

Baharın ve çocukların tazeliği, temizliği onu etkiler. Baharla ne güzel anlaşıyor çocuklar. Toprak nasıl da zevk alıyor, çocukların ayakları üzerine değince. Yüzünün okşandığını hisseder, çocukların her adım atışında.

Oysa büyükler ile arası iyi değil toprağın. Sadece toprağın mı? Gökyüzü de yeryüzü kadar şikayetçi büyüklerden.

Neden mi?

Nedeni belli.

Tanklar, bombalar, savaş uçakları... İnsanlar öldürölüyor! Yeryüzünü bombalıyor, gökyüzünü kirletiyorlar.

Niye böyle yapıyorlar?

Savaşmamak için kalbin kirlenmemesi gerek. Çocuk kalbini taşımak gerek. İçi sevgi dolu kalpten kötölük gelmez.

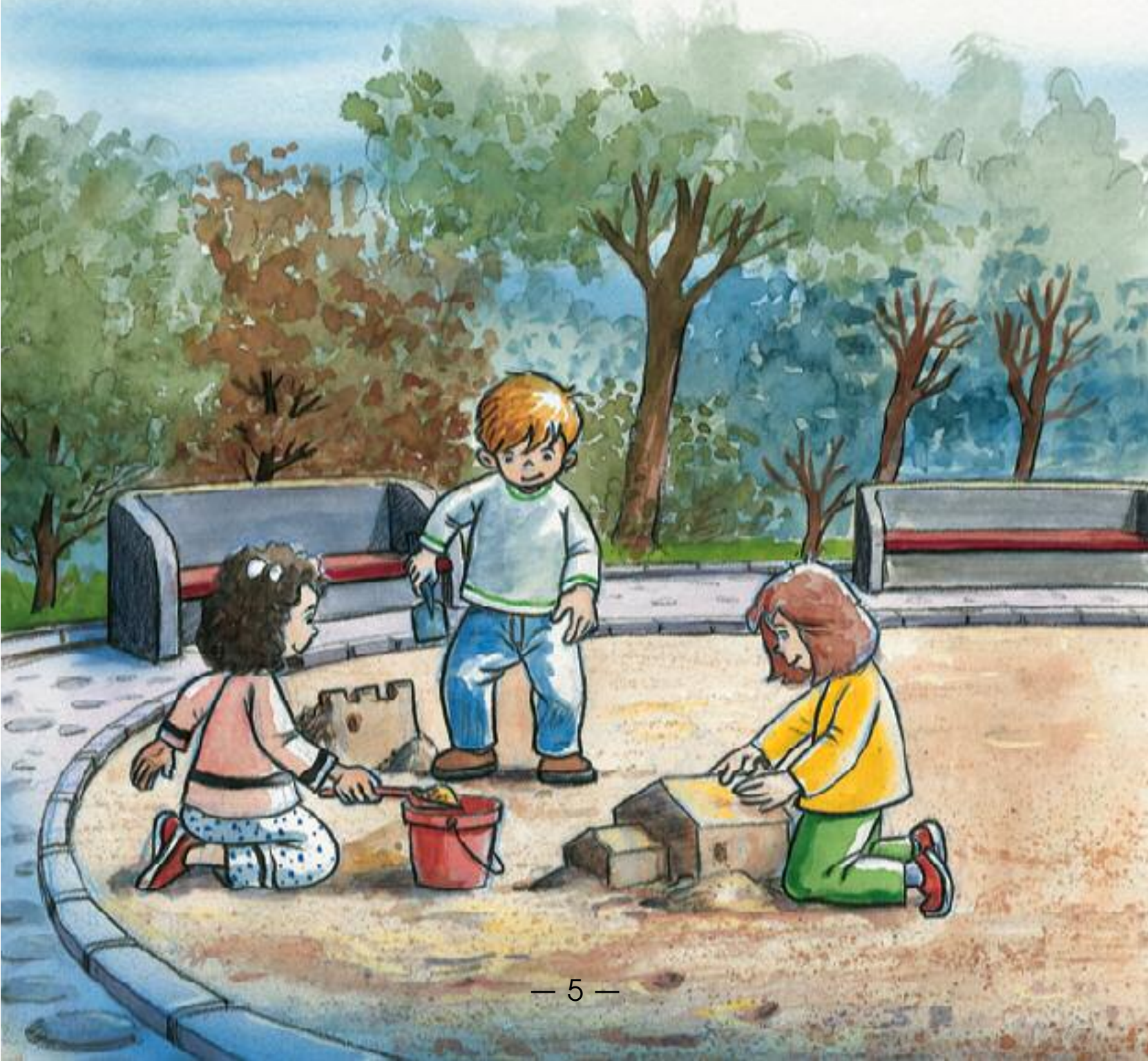
İnsanlar bunları bilmiyor mu?

Neden hala silah üretip savaşıyorlar?

Neden çocuklardan ders almıyorlar?

Zeynep'in babası Salih, çocukları izlerken, sorular soruyor kendisine.

Yine böyle düşünceler içindeydi. Zeynep ve iki arkadaşı yanibaşında oynuyordu. Onları, daha dikkatli, izlemeye koyuldu.

Üç arkadaş kumlarda kendilerine ev yaparken, bir yandan da konuşuyorlar.

Zeynep:

— Ne yapıyorsun öyle Ömer?

Ömer:

— Kale yapıyorum.

Ayşe:

— Kale mi? Yoksa sen de büyükler gibi savaş mı yapacaksın?

Ömer:

— Hayır. Savaş yapanlardan kendimi koruyacağım.

Zeynep söze karıştı:

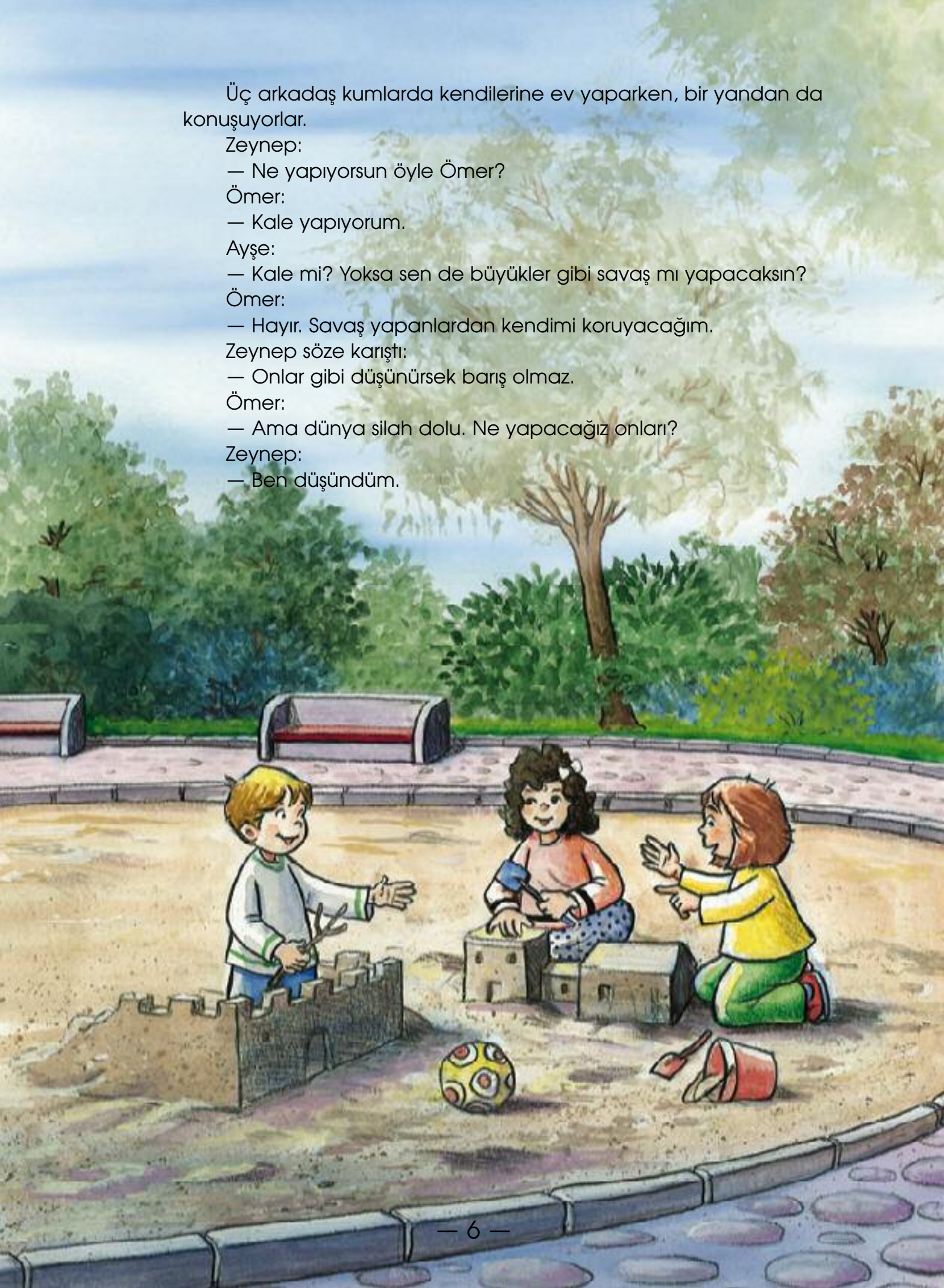
— Onlar gibi düşünürsek barış olmaz.

Ömer:

— Ama dünya silah dolu. Ne yapacağız onları?

Zeynep:

— Ben düşündüm.

Salih sezdirmeden yaklaştı. Çocukların neler konuşacağını, iyice merak etmeye başladı. Çocuklardan beklediği buydu. Onlara güvenmekte, ne kadar haklı olduğunu düşündü.

Çocuklar kumdan evler yapıyor. Çubuklardan ağaç diyor. Bir yandan konuşmayı sürdürüyorlar.

Zeynep:

— Birimiz bir silah ismi söyleyelim, diğerlerimiz onu ne yapacağımızı söylesin.

Ayşe:

— Nasıl?

Zeynep:

— Söyle şimdi bir silah, veya savaş malzemesi.

Ayşe:

— Tüfek.

Zeynep:

— Bütün tüfeklerin namlularını sökeriz, su borusu yaparız. Hepsini birbirine ekleyip susuz insanlara su götürürüz.

Ömer:

— Çok güzel! Dünya kadar su borumuz olur. Susuz insan kalmaz.

Ayşe:

— Peki miğfer?

Zeynep:

— Miğfer ne?

Ayşe:

— Hani askerler çelik kask giyiyorlar ya başlarına, işte o.

Zeynep:

— Haa Kolay. İçine çiçek eker, balkona koyarız. İstersek fasulye, domates ekeriz.

Ayşe:

— Şimdi iyice anladım. Tankların namlusu büyük su borusu olur. Namluyu söker, yerine kanal kepçesi takıp yol yaparız.

Ömer:

— Ne güzel, bir sürü iş makinemiz olur. Uçaklar yolcu ve yiyecek dışında hiçbir şey taşımamalı.

Ayşe:

— Silah üreten fabrikaları dönüştürmemiz gerekecek. Konserve kutusu yapsınlar. Traktör yapsınlar, ihtiyaç var.

Zeynep:

— Kimyasal silah fabrikaları da boya üretsiner... Askerler ve çocuklar şehirdeki evleri boyasın. Çok güzel olur. Kırmızı, mavi, yeşil, sarı evler, düşünsenize.

Ayşe:

— İyi de silahlar alışkanlıklarını değiştirirler mi? Onları nasıl ikna edeceğiz.

Ömer:

— Evet. Ama bir yolu olmalı.

Zeynep'in babası Salih hayret içindeydi. Fark edilmek istemiyordu. Çantasından bir kitap çıkarıp açtı. Çocuklara daha yakın olmak istiyordu. Çocuklar; kum tepeleri, nehirler, evler yaparken, bir yandan konuşmayı sürdürüyorlar.

Zeynep:

— Silahları ikna etmek için, onlara "Yola Gelen Tank" masalını anlatırız.

Ayşe:

— Ne anlatıyor bu masal?

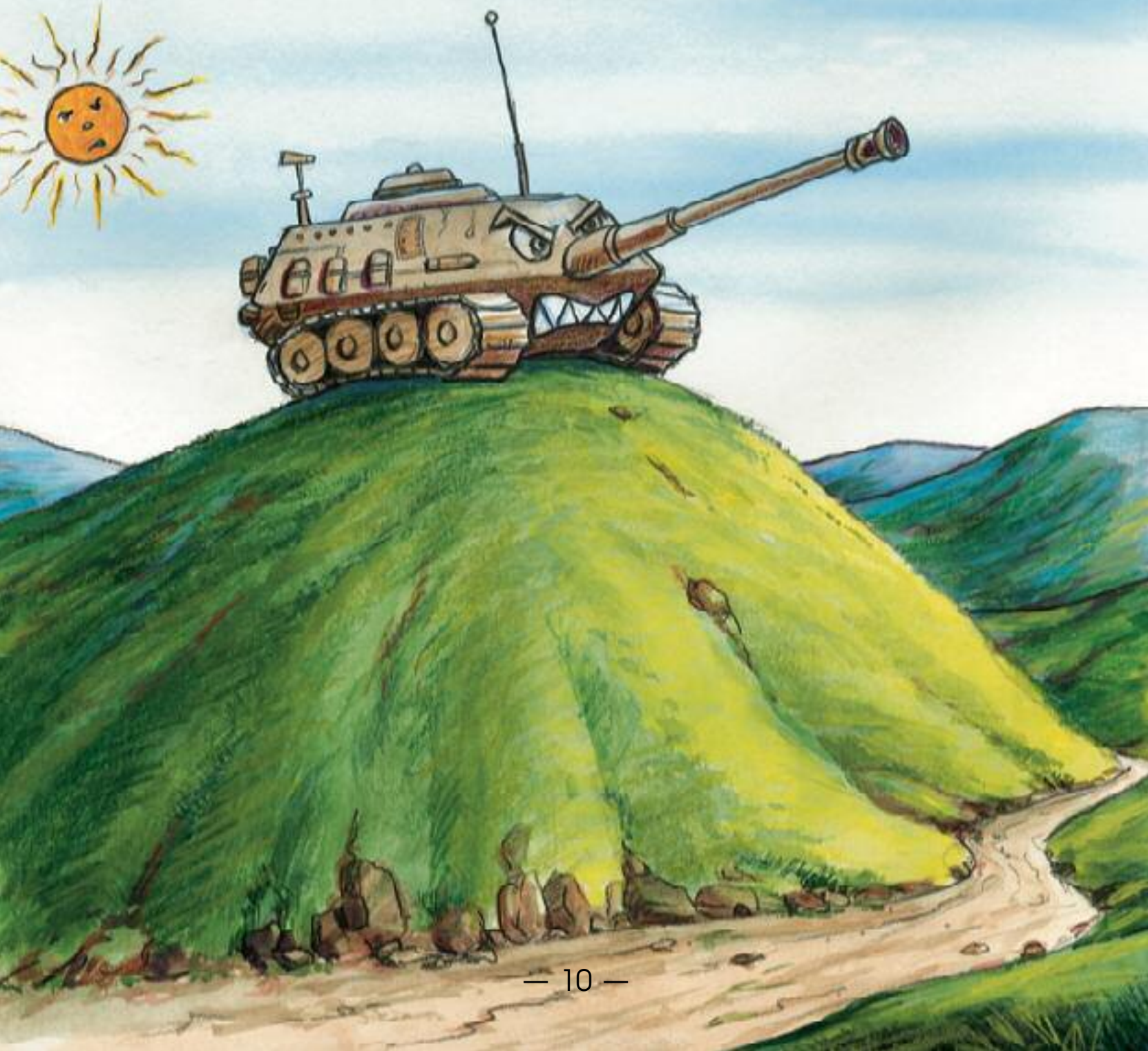
Ömer:

— Gerçekten Zeynep, anlatsana bize.

Zeynep:

— Silahları güçlü bir ülke varmış. Küçük bir ülkeye savaş açmış. Sebebi belli değil. Silahlar sebep bilmez. Jetler, toplar, tanklar, bombalar hazırlanmış. Gökten uçaklar, yerden top, tank ve askerler harekete geçmiş. Savaş sürerken, tanklardan biri yolda bozulmuş. Tam tepeyi aşacakken arıza yapmış. Bir anıt gibi, dikilmiş kalmış tepenin üzerinde.

Yürümeyen tankı askerler terk etmişler. Tank ne olduğunu anlayamamış. Önceleri moralini bozmamaya çalışmış. Geri dönüp kendini tamir edeceklerinden eminmiş. Geceler gündüzleri kovalamış, gelen giden olmamış. Yaz güneşi kızdırdıkça, terleyip durmuş. Kuşların eziyeti de çabası. Namlusunun içine girip çıkan, tepesine konan kuşlarından gıdıklanan tankın, sınırları bozulmuş. Her tarafını kirletmişler üstelik.

Tank önceleri, gururundan, çevresindekilere önem verip bakmamış. Heybetli görüntüsü ile, herkesin önünde saygıyla eğileceğini zannetmiş. Kuşlar, uçucu böcekleri, kelebekler, karıncalar dudak bükmüşler. Yüzüne bile bakmamışlar. Tank şaşırılmış. Kendisini boyayan, tozlarını silen askerleri hatırlamış. Bakımını nasıl da itina ile yaparlardı. Yakıtının doldurulduğu, paletlerinin yağlandığı günleri düşünmüş. Öfkesinden, çevresinde kim varsa tehdit savurmuş.

Hemen aşağısında yol varmış. Yolun kenarında papatya. Tank; kuşlara, karıncalara söz yetiştirmeye çalışmış. Yolun altındaki papatyayı da unutmamış. Ona da çatmış:

— Sarı kafa ne bakıyorsun? Bana mı gülüyorsun? Bir tamir edileyim size gösteririm. Hepinizden güçlüyüm ben.

Papatya şaşırmış. Cevap vermek zorunda kalmış:

Papatya:

— Güçlü olmak değil, önemli olan haklı olmaktır.

Tank bu cevaba iyice öfkelenmiş. Namlusundan solumaya başlamış. Öfkeyle haykırmış. Gürültüyü duyan herkes gelmiş. Meydan okumayı sürdürmü:

Tank:

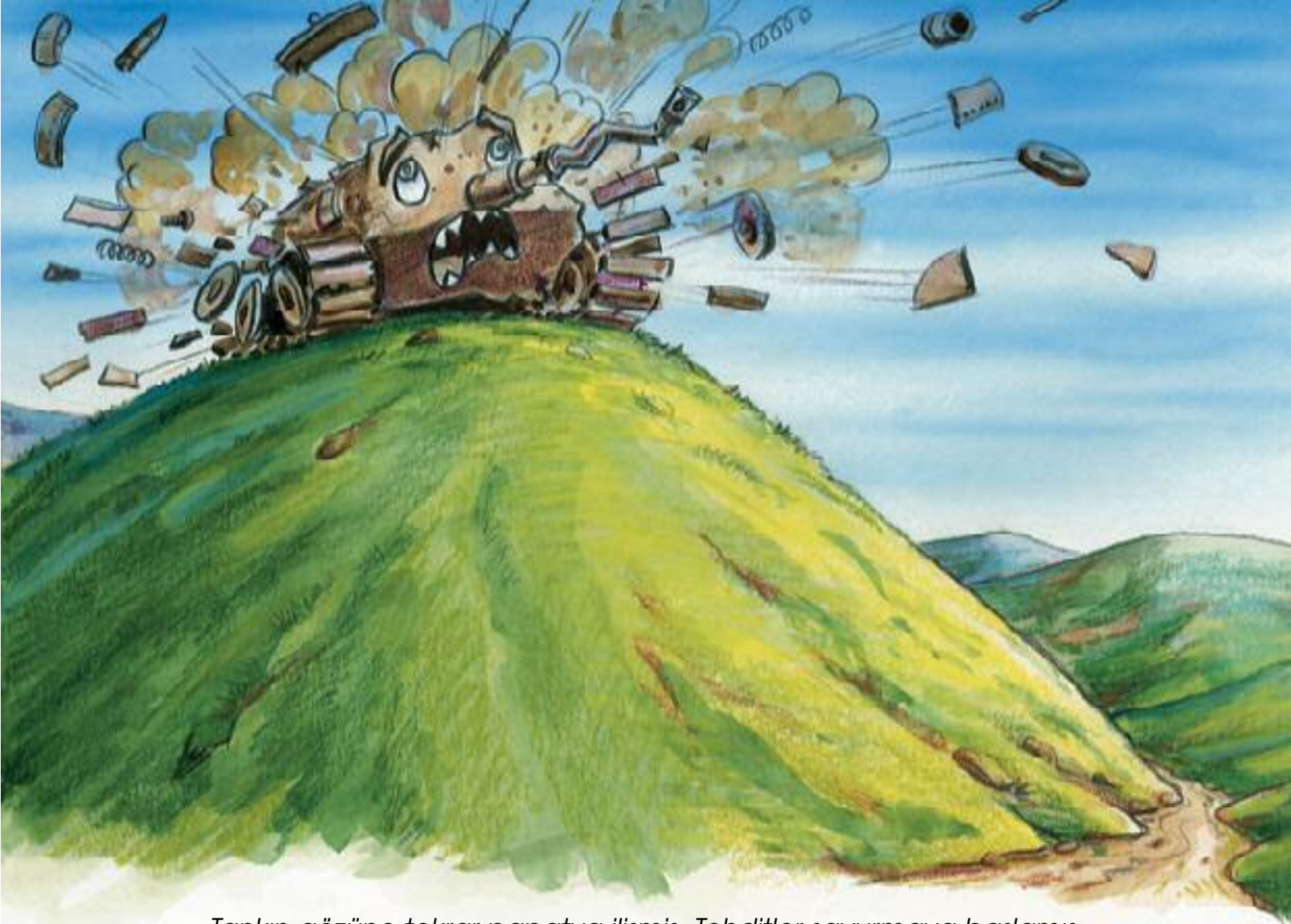
— Şu halimle bile, hepinizi ezer geçerim. Arkadaşlarımla kaç tane şehir yıktım biliyor musunuz?

Kuşlar basmışlar kahkahayı. Bütün böcekler, çiçekler ve çimenler de gülmüş karga atılmış hemen:

— Övündüğün şeye bak. Şehir yıkmak marifet değil. Yıkmak değil, yapmak, iyilik taşımak marifet. Sırtındaki mermilerle çok komik görünüyorsun.

Tank namlusunu yoklamış, olmamış. Hırsından avazı çıktığı kadar bağırılmış. Vadide öyle bir ses yankılanmış ki, bütün hayvanlar, "Ne oluyor" diye, dikkat kesilmişler.

Tankın gözüne tekrar papatya ilişmiş. Tehditler savurmaya başlamış. Gücünü hafife aldığı için, papatyayı hedef seçmiş:

Tank:

— Şu an paletlerimin altında, kardeşlerin var. Biliyor musun? Hepsi ezilerek öldü.

Papatya sakın bir tavırla cevap vermiş:

— Her şeyin sonu önemlidir. Sen günden güne eriyeceksin. Yağmur; soğuk, sıcak karşısında çaresiz kalacaksın. Ama senin ezdiğin çiçekler, her bahar başkaldıracaklar. Uzun zaman sonra, sen dağılarak, şu toprak yola geleceksin. Ezdiğin çimenler ve çiçekler, daha gür ve daha coşkulu baharla yeniden dirilecekler.

Herkes çılgınca alkışlamış papatyayı. Kuşlar kanat çırpmış, böcekler değişik seslerde ıslık çalmışlar. O sırada, gökten jetler hızla yaklaşıncı, herkes kaçmış.

Gökyüzünü yırtar gibi gelen jetler, düşman tankı sanıp bombalarını bırakıp yükselmişler.

Tank, korkunç patlama ile dağılıp yola yuvarlanmış.

Ortalık yatıştıktan sonra, bütün kuşlar ve böcekler gelmişler. Herkesin yüzünde ciddiyet ve merak varmış. Öylece uzun uzun tanka bakmışlar. Bundan sonra adı Yola Gelen Tank kalmış.

Zeynep masalını bitirince, etrafının kalabalıkla çevrili olduğunu gördü. Bütün çocuklar masalı dinlediler. Zeynep'in babası şaşkınlığını gizleyemedi. Çocuklarla birlikte hareket etme kararı aldı.

Eve geldiklerinde oturdular masaya. Anne merakla seyretti. Baba, barışın dünyada gerçekleşmesi için, bombaları tesirsiz hale getirecek buluş üzerinde durdu. Anne, tebessüm ederek izledi baba ile kızını.

Günler ve geceler boyu, baba kız, savaşları önleme projesi üzerinde çalıştılar. Bir gün, yine heyecanla çalışırken, Zeynep aniden durdu... Babasına uzun uzun bakıp söze girdi:

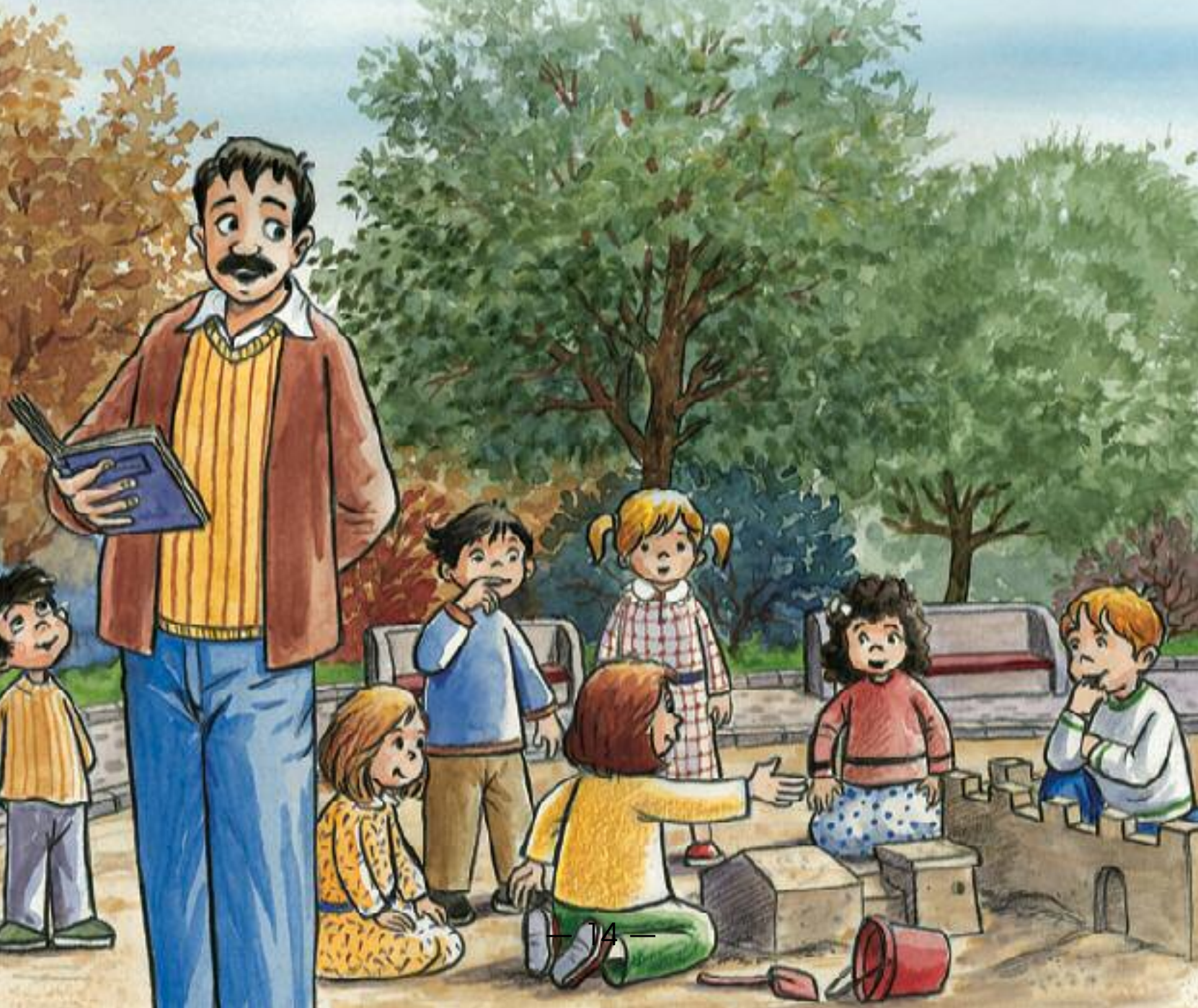
Zeynep:

— Baba biz yanlış yapıyoruz.

Babası durdu, şaşırdı. Niye diye sordu. Zeynep izaha koyuldu:

— Babacığım, barış için hiçbir şeye gerek yok!

Barış zaten var... Gökyüzü yeryüzüyle savaşıyor mu? Dağlar ovalarla, çöller denizlerle savaşıyor mu? Bunları sen anlatıyordun bize baba.

Babası sessizce dinlemeyi sürdürürken, hayretini gizleyemedi. Zeynep devam etti:

— Allah her şeyi barış içinde yarattı.

İnsanın da barış içinde yaşaması gerekir.

Savaş için, büyük çaba ve gayret ister. Binlerce asker gerek. Sonra sayısız, insafsız silah gerek. Tabii bunlar, kirlenen bir kalp sonucu oluyor. Kalp kirleniyor, niyet bozuluyor. Haksızlık yapma duygusu insanı kaplıyor. Sonra da yapılıns silahlar, toplansın askerler. Başlasın savaş, ölsün insanlar. Ne kötü!

Zeynep'i dinleyen babası kızına hayran kaldı. Bütün çocuklarda, aynı temiz duyguların olduğunu hatırladı. Bir an, çocuklar hiç büyümese mi diye düşündü.

Çocuklukta var olan barış duygusunun, büyüklere ulaşması gerekti. Baba kız bunun üzerinde konuştular. Çocukların, temiz duygularla, büyüüp barışı korumaları gereği üzerinde anlaştılar.

Bunun için, bir rehber ihtiyacı vardı. Bu rehber, insanı, dünyadaki her şeyi yaratan ve bilen bilgisi olmalıydı.

Bu çok yüce bir kitap olmalıydı. Bu sayede, bütün büyüklerin yüreği temiz kalabilirdi. Barış bozulmayabilirdi.

Salih bir çocuk gibi sevinçle haykırdı: "Yaşasın!"

Bir taraftan Zeynep'e sarıldı.

O yüce kitabın ismini, ikisi de aynı anda söylediler.

Sabahı sabırsızlıkla beklemeye koyuldular. Bütün konuştuklarını, sabah çocuklarla paylaşacaklardı. Kitabın ismini söylemeyeceklerdi.

Bakalım çocuklar bilebilecekler miydi, büyükleri çocuklar kadar temiz ve sevgi dolu tutan kitabın adını.

Sevgili Çocuklar,

Her kitap bilgiye açılan bir kapıdır.

Sizlere karne hediyesi olarak verdiğimiz

“Papatya ve Barış”

adlı kitabı zevkle okuduğunuzu umuyoruz.

*Önümüzdeki dönemlerde sizler için hazırlayacağımız
yeni kitaplarda buluşmak dileğiyle...*

Ömrünüz “bereket”li olsun.

Kalın sağlıcakla.

ALBARAKA TÜRK

ALBARAKA TÜRK ÇOCUK KİTAPLARI

